

“मीठे बच्चे—रूहानी बाबाले यो रुद्र ज्ञान यज्ञ रचनु भएको छ। यस यज्ञको रक्षक तिमी ब्राह्मण हौ, तिमी गायन लायक बन्छौ तर आफ्नो पूजा गराउन सक्दैनौ।”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरूमा जब ज्ञानको पराकाष्ठा हुन्छ, त्यस समयको स्थिति कस्तो हुन्छ?

उत्तरः— त्यस समयमा तिमी स्थिति अचल, अडोल हुन्छ। कुनै प्रकारको मायाको तूफानले हल्लाउन सक्दैन। तिमी कर्मातीत अवस्था हुन्छ। अहिले सम्म ज्ञानको पूरा पराकाष्ठा नभएको कारणले मायाको तूफान, स्वप्न आदि आउँछन्। यो युद्धको मैदान हो, नयाँ-नयाँ आशा प्रकट हुन्छन्। तर तिमी यसबाट डराउनु हुँदैन। बाबाको श्रीमत लिएर अगाडि बढिरहनु छ।

गीतः— तुम्हें पाके हमने जहाँ...

ओम् शान्ति। गीत त बच्चाहरूले धेरै पटक सुनेका छौ, अब त्यसको अर्थमा टिक्नु छ। लक्ष्यलाई समातेका छौ। अहिले हामी बेहदका बाबा सँग बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं, जसलाई आधा कल्प देखि याद गरेका छौं। रावणले वर्सा खोसिदिन्छ। दुनियाँले यस कुरालाई जान्दैनन्, तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ। यो रुद्र ज्ञान यज्ञ हो, कुनै मनुष्यको होइन, प्रजापिता ब्रह्माले यो यज्ञ रचेका होइनन्। यो रुद्र यज्ञ हो। ज्ञानसागर अर्थात् शिवले यो यज्ञ रचनु भएको हो। यज्ञ त अनेक प्रकारका रच्छन् नि। जस्तै दक्ष प्रजापतिले रचे। अहिले दक्षप्रजापति त छैनन्। ब्रह्मा हुन् प्रजापिता, दक्ष प्रजापति शब्द कहाँबाट आयो? बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— यो गलत बनाइएको छ। शास्त्रहरूमा पनि लम्बा-चौडा कथाहरू लेखिदिएका छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— जे जति सुन्दै आएका छौ— सबै भुल। मैले जे तिमीलाई सुनाउँछु त्यही सुन। प्रजापिता त एउटै हुनुहुन्छ नि। जति पनि यज्ञ रच्छन्, ती सबै हुन् भौतिक यज्ञ। यो हो रूहानी बाबाको रूहानी यज्ञ यसमा पनि ब्राह्मण चाहिन्छ। ती ब्राह्मण त हुन् कोख वंशावली। तिमी हौ मुख वंशावली। मुख वंशावली कहिल्यै पुजारी हुन सक्दैनन्। तिमी पूज्य बन्छौ, उनीहरू हुन् पुजारी। तिमी गायन लायक बन्छौ। तिमी पूजा अहिले हुन सक्दैन। यदि देहधारीको पूजा गर्छन् भने त्यो गलत हो। पवित्र हुन्छन् नै सत्ययुगमा देवताहरू। हिन्दूहरूको रीति-रिवाज छ, स्त्रीलाई भनिन्छ— पति नै तिमी गुरु ईश्वर सबैथोक हो। त्यसैले पतिको चरण धोएर पिउँछन्। आजभोलि त यो चलन छैन। अदालती विवाहमा त यो शब्द निकाल्दैनन्— पति तिमी गुरु ईश्वर आदि हुन्। यो सबै हो ठगी, त्यसैले चित्र पनि यस्तो बनाएका छन्— लक्ष्मीले नारायणको पाउ दबाइ रहेकी छिन्। सम्झन्छन्— उनले पनि यो सबै गर्थिन्। हिन्दू नारीले यो सबै गर्नु पर्छ। जीवन साथीद्वारा यो धन्दा गराइन्छ र? किसिम-किसिमका हुन्छन्। त्यसैले जे चलन देख्छन् त्यो चित्र बनाइदिन्छन्। अब त्यहाँ कहाँ यस्तो हुन सक्छ, जहाँ लक्ष्मी बसेर पाउ दबाउन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर द्रौपदीको पाउ दबाउँछु। उनीहरूले फेरि कृष्णको रूप दिएका छन्। यो सबै हो व्यर्थ कुरा। त्यहाँ रामका पनि ४ भाइ हुँदैनन्। त्यहाँ बच्चा पनि त एउटै हुन्छ। चारवटा बच्चा कहाँबाट आए! बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई यी सबै शास्त्रहरूको सार बताउँछु। यी कुरा तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ। तिमीले सम्झाउन सक्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले जुन यी कसम ख्वाउँछौ त्यो झूटो ख्वाउँछौ। तर भन्छन् गीता कृष्णले भने। हातमा गीता उठाउँछन् फेरि भन्छन् ईश्वरलाई सर्वव्यापी मानेर सत्य बोल्नु

होस्। कृष्ण भगवान्लाई सर्वव्यापी मानेर, यो भन्दैनन्। ईश्वरको लागि नै भन्छन्। त्यसैले कृष्ण गीताका भगवान् हुन्— यो बुद्धिबाट निकालिदेऊ। झूटो कसम भएको कारणले तिनमा तागत रहेन। एक्युरेट हुन्छन् एक धर्मराज। सर्वोच्च न्यायाधीश नै सच्चा हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा त न्यायाधीश आदि हुँदैनन् किनकि त्यहाँ कुनै यस्तो कुरा हुँदैन। सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर त्यहाँ जान्छन्। फेरि नयाँ सुरु देखि सतोप्रधान सतो रजो तमोमा आउँछन्। हरेक वस्तु जुन तिमीले देख्छौ नयाँबाट पुरानो अवश्य हुन्छ। दुनियाँ पनि नयाँबाट पुरानो हुन्छ। यो पुरानो दुनियाँ हो। तर कतिसम्म पुरानो हो, यो कसैलाई थाहा छैन। सदैव चार भागमा बाँडिन्छ। यहाँ पनि ४ युग छन्। पहिलो नयाँ फेरि चौथो पुरानो फेरि आधा पुरानो फेरि सारा पुरानो हुन्छ। बिलकुलै टुट्ने लायक बन्छ। यो कल्पको आयु ५ हजार वर्ष हो। अहिले तिमी छौ अन्त्यमा। अन्तिम जन्ममा तिमीले बाबाबाट वर्सा पाउँछौ— २१ जन्मको लागि। सत्ययुग त्रेता २१ जन्म, द्वापर कलियुगमा ६३ जन्म किन हुन्छ? किनकि पतित बन्नाले आयु कम हुन्छ। आधा कल्प आयु धेरै हुन्छ। अहिले तिमीले योग सिक्छौ। तिमी बच्चाहरू यहाँ योग वा याद सिक्नको लागि आएका होइनौ। यहाँ तिमी आउँछौ सम्मुख मुरली सुन्न। मुरली त धेरै प्यारो लाग्छ। योग त तिमी कहीं पनि बसेर गर्न सक्छौ। विद्यार्थीको जब परीक्षाको समय हुन्छ, जहाँ भए पनि बुद्धिमा परीक्षाको नै कुरा घुमिरहन्छ। यहाँ तिम्रो पढाइ र योग सँगै छन्। पढाउनेलाई पनि याद गर्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। भुलेर कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। संन्यासी आदिले त कृष्णलाई याद गर्दैनन्। बाँकी कसले भन्यो मनमनाभव? तत्त्व वा ब्रह्मले त भन्न सक्दैन। बाबाले यो मुखको आधार लिएर भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। कृष्णले कसरी भन्छन्! कृष्णको आत्मा कसैमा प्रवेश भएर भनोस्, त्यो पनि हुन सक्दैन। यी सबै प्वाइन्टहरू बुद्धिमा धारण गर्नु पर्ने हुन्छ, फेरि सम्झाउनु पर्ने हुन्छ। कांग्रेसीहरूले कति कराएर बोल्थे। उनीहरूका नेता थिए— बापू जी। उनी थिए शारीरिक बापू जी। यहाँ हुनुहुन्छ फेरि रूहानी बापू जी। सबैका पिता त गान्धीजी हुन सक्दैनन्। शिवबाबा त सबैका पिता हुनुहुन्छ नि। ब्रह्मा पनि पिता हुन् अवश्य। तर यतिबेला केवल तिमीलाई थाहा छ। सारा दुनियाँले त मान्दैनन् किनकि बुझ्नेका छैनन्। यहाँ हामीले पिता निराकार शिवबाबालाई भन्छौं। उहाँ सबैका बाबा हुनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई कति प्वाइन्टहरू सम्झाउनुहुन्छ। कहिले आत्माको बारेमा, कहिले परमात्माको बारेमा, कहिले शास्त्रको बारेमा। यहाँ अनेकौं शास्त्रहरू छन्, अरू धर्मकाहरूको त एउटा नै शास्त्र हुन्छ। यहाँ त अनेक शास्त्र छन्। अनुयायीहरूले जे सुन्छन् सत्य-सत्य भनिरहन्छन्। लक्ष्य-उद्देश्य केही पनि छैन। जस्तै राधा स्वामी पन्थ छन्— अब नाम त राखेका छन् राधा-स्वामी। राधाका स्वामी त कृष्ण हुन्। वास्तवमा जुन रूपमा कृष्णलाई जानेका छन्, त्यस्तो होइन। राधा त कुमारी हुन्। कृष्ण कुमार हुन्। फेरि कृष्णलाई स्वामी कसरी भन्ने! जब स्वयम्बर पछि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् तब स्वामी भनिन्छ। सानो छँदा त आपसमा खेलकुद गर्छन्। त्यसैले उनी पक्का स्वामी कहाँ भए। धेरै छन् जसले आफ्नो बनाएर पनि तोडिदिन्छन्। लक्ष्मी-नारायण त देखाउँछन्, तर नारायणको पिताको नाम के हो? कहिल्यै बताउन सक्दैनन्। कृष्णका माता-पिता देखाउँछन्। राधा र कृष्ण दुवैका माता-पिता अलग-अलग छन्। राधा अर्कै ठाउँको थिइन् फेरि कृष्ण अर्कै ठाउँका थिए। सत्ययुगी कुरालाई सबै यता-उता पारिदिएका छन्। लक्ष्मी-

नारायणका माता-पिताको नाम खै त? नारायणको जन्म कहाँ भएको हो? यो कसैले पनि जान्दैनन्— राधा-कृष्ण नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— भक्तिमार्गमा कति धेरै कुरा छन्। ज्ञानमा त केवल बीजलाई जान्नु पर्ने हुन्छ। बीजको ज्ञानले सारा वृक्ष बुद्धिमा आउँछ। तिमीलाई थाहा छ— सबै भन्दा उच्च भगवान् हुनुहुन्छ, जो परमधाममा रहनुहुन्छ। त्यहाँ सबै आत्माहरू पनि रहन्छन्। सूक्ष्मवतनमा त छन् केवल ब्रह्मा-विष्णु- शंकर। ब्रह्मा र विष्णु त पुनर्जन्ममा आउँछन् बाँकी शंकर आउँदैनन्। जसरी शिवबाबा सूक्ष्म हुनुहुन्छ त्यस्तै शंकर पनि सूक्ष्म छन्। त्यसैले तिनीहरूले फेरि शिव र शंकरलाई एउटै बनाइदिएका छन्। तर हुन् त अलग-अलग। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुद्वारा पालना फेरि शंकरद्वारा विनाश गराउनुहुन्छ। ब्रह्मा नै विष्णु हुन्छन्। ब्रह्मा-सरस्वती नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। तत् त्वम् तिमी पनि देवता घरानाका हौ नि। त्यसैले बाबाले तिमीलाई सबै यथार्थ सम्झाइरहनु हुन्छ। बाँकी धारणा गर्नेहरू नम्बरवार छन्, जसले जुन पद कल्प पहिला पाएका थिए त्यही पुरुषार्थ चलिरहेको छ। पुरुषार्थ विना प्रारब्ध बन्न सक्दैन। पुरुषार्थबाट थाहा हुन्छ कल्प पहिला पनि यिनले यति गरेका थिए। अहिले तिमी पढाइ चलिरहेको छ। रुद्र माला विष्णुको माला भनेर गायन गरिन्छ। बाँकी ब्राह्मणहरूको माला छैन किनकि पुरुषार्थी छन्। आज राम्रो चल्छन्, भोलि मायाको घुस्सा लाग्छ। रुद्रमाला बनेपछि त फेरि फेरिन्छन्। ब्राह्मण त पुरुषार्थी हुन्। आज राम्रो चल्छन् भोलि गिर्छन्। त्यसैले माला बन्न सक्दैन। पहिले माला बन्थ्यो फेरि ३-४ नम्बरमा आउनेहरू पनि आज छैनन्। यो युद्धको मैदान हो। कुनै पनि कुरा बुझ्ने भने सोध किनकि तिमीले अरूलाई पनि सम्झाउनु छ। जो कच्चा छन् उनीहरू अलमलिन्छन्। ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कसै-कसैले त सोध्यो पनि— बाबाले सम्झाउनु भएको छ— मायाका तूफान धेरै आउँछन्, त्यसैले हामी त्यसमाथि कसरी विजयी बन्ने? टिचर अनुभवी छैन भने कसरी सम्झाउन सक्छन्?

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ यो मायाको तूफान, स्वप्न आदि सबै आउँछन्। जबसम्म ज्ञानको पराकाष्ठा हुँदैन, कर्मातीत अवस्था हुँदैन— यस समय त धेरै आउँछन्। वृद्धलाई अझै जवान बनाइदिन्छ। नयाँ-नयाँ आशा प्रकट गरिदिन्छ। तिमीले भन्छौ— पहिले त कहिल्यै यस्तो ख्याल पनि आउँदैनथ्यो। अरे युद्धको मैदानमा तिमी अहिले आएका छौ। वैद्यहरूले भन्छन्— यो दवाईले बिमारी सारा बाहिर निस्कन्छ। बाबा अनुभवी छन्। सबै कुराक बताइरहन्छन्, यसमा अलिकति पनि डराउनु हुँदैन। भन्छन्— थाहा छैन ज्ञानमा आएपछि यो के भएको हो, यसभन्दा त भक्ति राम्रो। बाबा भन्नुहुन्छ त्यसो भए जाऊ भक्तिमा। त्यहाँ तिमीलाई यी तूफान आउँदैनन्। बाबाले त सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ। सधैं सुन्नेको बुद्धिमा पूरा धारणा हुन्छ। मुख्य हो नै ज्ञान, फेरि चाहे जहाँ पनि जाऊ। मुरली तिमीलाई मिलिरहन्छ, मुरली पढ्न मिलेट्रीमा पनि मनाही हुन सक्दैन। मिलेट्रीलाई यस्तो कहाँ भन्छन् र— बाइबल वा ग्रन्थ आदि नपढ, सबैले पढ्छन्। उनीहरूका मन्दिर पनि हुन्छन्। त्यसैले मुरली कहीं पनि मिल्न सक्छ। फेरि पनि लक्ष्य त मिलेको छ नि। मुख्य कुरा नै हो बाबाको परिचय दिनु। पहिला त निश्चय बसोस्— हामीलाई पढाउने ज्ञानका सागर परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, अनि अरू कुरा बुझ्न सकिन्छ। परमपिताले कसरी आएर पढाउनुहुन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन। लेखिएको पनि छ भगवानुवाच। उहाँको नाम शिव हो। परमात्मा हुनुहुन्छ नि। परम अर्थात् सर्वोच्च।

परमधाममा त सबै रहन्छन्। आत्माहरूमा पनि सर्वोच्च पार्ट त कसैको हुन्छ नि। उहाँलाई रचनाकार, निर्देशक, मुख्य कलाकार भनिन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता, गर्ने-गराउनेवाला, फेरि पार्टधारी पनि हुनुहुन्छ। यसमा आएर कति पार्ट खेलनुहुन्छ, जसबाट विश्व स्वर्ग बन्छ। सर्वोच्च शिवबाबा आउनुभयो, आएर के गर्नुभयो? केही पनि जान्दैनन्। कल्पको आयु नै लामो बनाइदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई आउनु नै छ कलियुगको अन्त्य र सत्ययुग आदिमा। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, पावन दुनियाँ थियो। हामी नै पावन फेरि हामी नै पतित। चढ्ती कला उत्रिने कला कसरी हुन्छ? अहिले यो सबै तिम्नो बुद्धिमा छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! सबैलाई बाबाको परिचय दिँदै गर। बाबा स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ भने अवश्य हामीलाई स्वर्गको बादशाही मिल्नु पर्छ। हामीलाई मिलेको थियो, अहिले छैन। त्यसैले भगवान्लाई आउनु नै पर्छ। यो नै शिवबाबाको जन्मस्थान हो। आएर तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउनु भएको थियो। अहिले तिमीले भुलेका छौ। भूल र अभूलको यो खेल हो। यो ज्ञानलाई भुल्नाले फेरि कला कम हुन्छ। एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति चढ्ती कला हुन्छ। जीवन बन्धमा कति समय लाग्यो? यी कुरा शास्त्रहरूमा कहाँ छन् र? जनकको कुरा छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ— जे जति पढेका छौ सबै भुल। पिता, शिक्षक, सतगुरु म नै हुँ— तिमीलाई २१ जन्मको वर्सा दिन्छु। फेरि पनि अहो मम माया तिमीले कब्रिस्तान बनाइदिन्छौ! शिवबाबाले परिस्तानी बनाउनुहुन्छ, मायाले धेरै बच्चाहरूलाई धोका दिन्छ, किनकि श्रीमत्तमा ठीक रीतिले चल्दैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मुरली सधैं अवश्य पढ्नु पर्छ। मायाको तूफान सँग डराउनु हुँदैन। कुनै पनि प्रकारको धोकाबाट बच्नको लागि श्रीमत् लिइराख।
- २) पढाइ र योग दुवै सँगै छन्, त्यसैले पढाउनेवाला बाबालाई पनि याद गर्नु छ। निश्चय बुद्धि बन्नु र बनाउनु छ। बाबाको नै परिचय सबैलाई दिनु छ।

वरदानः— मन-बुद्धिको स्वच्छताद्वारा यथार्थ निर्णय गर्ने सफलता सम्पन्न भव

कुनै पनि कार्यमा सफलता तब प्राप्त हुन्छ, जब समयमा बुद्धिले यथार्थ निर्णय दिन्छ। तर निर्णय शक्तिले काम तब गर्छ, जब मन-बुद्धि स्वच्छ हुन्छ। कुनै पनि कचरा हुँदैन। त्यसैले योग अग्निद्वारा कचरालाई समाप्त गरेर बुद्धिलाई स्वच्छ बनाऊ। कुनै पनि प्रकारको कमजोरी कचरा हो। थोरै मात्र व्यर्थ संकल्प पनि कचरा हो, जब यो फोहोर समाप्त हुन्छ, तब निश्चिन्त हुन्छौ र स्वच्छ बुद्धि हुनाले हर कार्यमा सफलता प्राप्त हुन्छ।

स्लोगनः— सदा श्रेष्ठ र शुभ संकल्प प्रकट भइरह्यो भने व्यर्थ स्वतः खतम हुन्छ।